

sentant for den store Arbejderstand. Naar jeg ikke desto mindre ikke følger stor Lykt til at gjøre det, men har holdt mig saa længe tilbage, saa er det, fordi jeg ikke troer paa socialøkonomiske Reformers af virkelig Betydning, saa længe vi har den nuværende Regjering. Det forekommer mig, at jeg har gode Grunde, hvorfor jeg ikke kan tro paa sociale Reformers under dette politiske Regimente eller under en hvilken som helst Regjering, der staar paa det samme politiske og økonomiske Opfattelsesgrundlag som den nuværende Regjering. Jeg skal nemlig minde om, hvad der er gaaet forud for denne Session. Da det ikke var muligt for mine politiske Modstandere, for dem, som have kjæmpet mod Fremkomsten af de sociale Reformers, vi have søgt at føre frem, at tie dem længere ihjel, saa besluttede de at tage dem op til Forhandling. Da vi i saa lange Tider havde raabt paa en tilfredsstillende Alderdomsforsørgelse for Arbejderne, saa indsaa man, at det var et Krav, som Befolkningen inden ret længe vilde stille med en saadan Styrke, at det ikke blev muligt at undlade at optage det til Diskussion, og saa fremkom man med Forslag om at gennemføre Noget i denne Retning. Hvad var det saa, vi saae? Vi saae den nuværende Regjering fremkomme med sit Forslag om Alderdomsforsørgelse for Ubemidlede, og nu ville ærede Medlemmer sikkert erindre, at det ikke alene var det Parti, hvortil jeg hørte, og som fra først af var fremkommet med dette Krav herhjemme — i al Fald saa stærkt, som det skete i de sidste Aar — der fordømte Regjeringens Forslag som værende fuldstændig ubrugeligt, naar det skulde opfylde det Formaal, som det foregav at tilstigte: at hjælpe den fuldstændig ubemidlede Arbejderstand ud af den Nød, som Alderdommen truer dem med. Det var ikke os alene, siger jeg, der stemplede dette Forslag som ubrugeligt; men en saa kompetent Autoritet som „Nationaløkonomisk Forening“ konstaterede, at dette Forslag i sin hele Grundvold var fuldstændig ubrugeligt med Hensyn til det Formaal, det havde sat sig; det var et Forslag, som vilde hjælpe paa dem, som i Norge ikke vare uheldigt stillede. Det forekommer mig derfor, at man med Rette kan sige, at man kun sølte sig forpligtet til at fremkomme med Noget, men dog ikke forpligtet til at fremkomme med noget Fuldt, Helt og Keelt. Man vilde befæste sin egen Maagtsstilling, men sølte sig truet af de sociale Reformkrav, som reisste sig rundt om fra den arbejdende Del af Befolkningen, og man sølte sig nødsaget til at komme disse Krav imøde; men man vilde ikke gjøre det paa en saadan Maade,

at det i Virkeligheden blev en Hjælp for dem, som i Virkeligheden led Nød. Det gik med dette som med saa mange andre Forslag, som er udgaaet fra Samfundets øverste Lag, at det var den Fattige, der kom til at betale Kontingentet, og den mindre Fattige, der kom til at nyde Fordelen af det Kontingent, som den Fattige betalte. Og nu Regjeringens Arbejdsløshedsforslag, som Forholdene tvang den til at komme med, eller som den paa Grund af den politiske Stilling fandt det klogt at komme med — hvad var det vel Andet end et Stykke Finantslov, sigtende til paa Grund af Arbejdsløsheden og Nøden omkring i Befolkningen at faae Bevillinger, som den ikke var istand til at faae under almindelige Forhold, saaledes som den burde søge at faae det, her i Folkethinget. En Spekulation i Arbejdsløsheden og Nøden forekommer det mig, at dette Forslag saavel som Forslaget om Alderdomsforsørgelsen var. Derfor tror jeg ikke paa nogen virkelig social Reformpolitik under denne Regjering. Jeg tror nemlig, at denne Regjering, som jeg før sagde, og en hvilken som helst Regjering, der staar paa det samme politiske og økonomiske Princip, kun vil komme med saadanne Forslag, som i Virkeligheden aldrig blive til egentlig Gavn for den mindre bemidlede Stand, som vi dog skulle hjælpe. Det forekommer mig, at jeg har faaet en Bekræftelse derpaa ved Ministrenes Udtalelser i Gaar. De vare nemlig for mig en Bekræftelse paa, at det var Sandhed, som en af Regjeringspartiets mest fremragende Mænd og Agitatorer forleden sagde paa et Møde nede i Slagelse. Han udtalte nemlig der, at det nu syntes, som om Oppositionen vilde bestræbe sig for ved Gjennemførelsen af en Reformpolitik at tømme Statskassen for de Penge, som Visnepolitikken til Held for Regjeringen havde fyldt Statskassen med, men dette, sagde han, maa Regjeringen selvfølgelig forhindre. Saa snart jeg saae denne Udtalelse, sagde jeg til mig selv, at her have vi det, som vil præge Regjeringens Politik, og som vil bevise, hvem det er, der i Virkeligheden for enhver Pris vil opretholde det, man kalder for Visnepolitikken. Nu viste det sig jo ogsaa i Gaar, da den ærede Krigsminister havde Ordet; han sagde da, at under vore nuværende økonomiske Tilstande var det farligt for os at lave dyre Havne og Fernbaner — maaske kunde der være Tale om en enkelt Strækning, formodentlig en eller anden Strækning af militær Interesse — men derimod fandt han ingenlunde Anledning til at indskrænke de militære Budgetter. Hvorfor skulde den ærede Krigsminister